

Ціна 10 коп.

М. ЯРОВИЙ

Дорого
ОПУДАЛО

№ БІБЛІОТЕКА ПЕРЦЯ 67

Николай Прокофьевич Яровой

ДОРОГОЕ ЧУЧЕЛО

(На украинском языке)

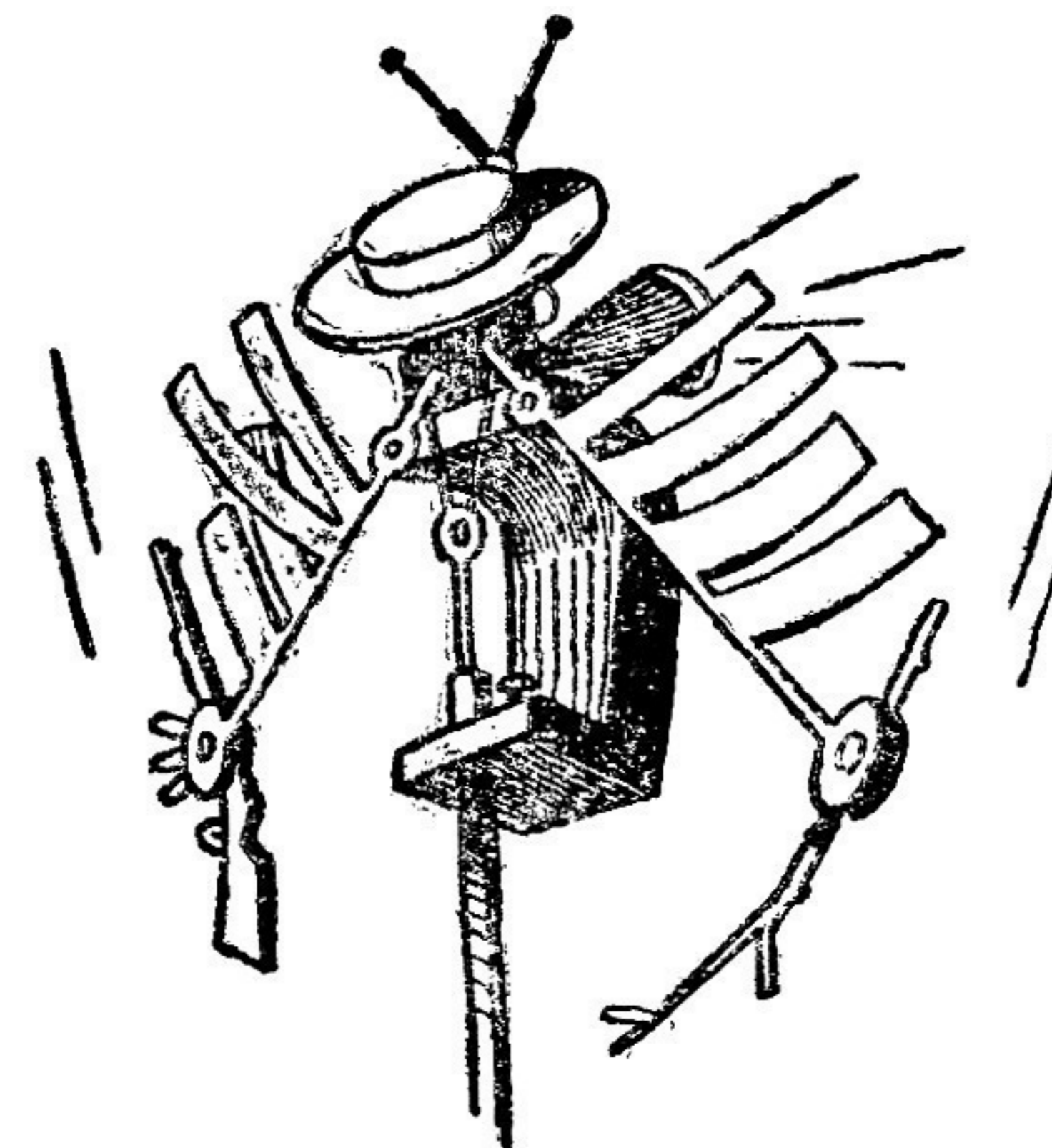
Редактор Ф. Маківчук

БФ 02250. Зам. 0684. Підписано до друку 27. V. 1963 р.
Тираж 100.000. Формат паперу 70×105¹/₃₂. 1 папер. арк.
2,66 друк. арк. Ціна 10 коп.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна»
Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2.

Микола ЯРОВИЙ

Дороге
ОПУДАЛО

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1963

Відсканував **Олександр Яновський**,
опрацював **Олег Леськів** для спільноти:
<http://peres-ua.livejournal.com>

peres-ua.

peres-ua.

Микола Яровий.
Дружній шарж.

ЛЕТЮЧА ПІЧ

Той — спішить удень до плуга,
Той — до трактора вночі,
Тільки Гнат — цей ледацюга —
Гріє пузо на печі.

Ще й патяка лежебока:
— Ми не ті вже, що колись,
Зараз техніка висока,
Бач, у космос піднялись.

Та це штука в нас не дивна,
От коли б ця піч була
Не проста, а реактивна, —
На орбіту б теж пішла!

Я б, не злазячи із печі,
Так би, лежачи, й летів,
У космічній порожнечі
Намотав би сто витків!

Можна й більше при потребі...
Вниз дивився б залюбки,
Позіхав на сьомім небі
І мегелив пиріжки.

Штук із треста в апогеї...
Дивував би всіх людей, —
Все вертівся б над землею
І давав сигнали: — Гей...

Землячки мої, впізнали?
Це ж бо я, з села Стави...
Чи уже побудували
Комунізм у себе ви?

Якщо вже — дозвольте Гнату
Приземлити піч свою
В точно визначену хату,
В точно заданім краю!..

Тут сусіда обізався,
Брови хмурячи густі:
— На якого біса здався
Нам такий земляк тоді!

ОДИН ДІЯЧ

До славних шахтарів,
Де терикону
Курить щодня обвуглена гора,
Один діяч приїхав із району.
— Дамо, — почав, — сьогодні «на-гора»
Над план вугілля тисячу вагонів!
Хай знають всі, що значить — гірники...
Не тисячу — мільйони ешелонів,
Усе під силу нам! Усе з руки!.. —
Тут перебив його шахтар Кулеба:
— У нас не пощербилась бурава,
Усе дамо, дамо ми, скільки треба,
Та чи хоч раз були у шахті ви,
Що легко так рубаєте мільйони,
Усяку переходите межу?.. —
Діяч у груди б'є себе фасонно:
— Хоч зараз в шахту! Я вам покажу!.. —
Тут принесли йому новеньку робу
І лампочку, і каску принесли, —
Надяг діяч на себе цю оздобу.
— Вперед, — кахикнув, — рушили, орли!.. —
А як попав під землю, мати рідна!
— Чи довго, — простогнав, — іще повзти...
У мене той... комплекція солідна,
У дірку цю не влізу я, брати... —
А ті йому:
— Крізь піч вентиляційну
На проміжний спускайтеся штречок!
— Мене у піч? За що? — затрясся малярійно, —
Я ж вам, товариші, не пиріжок... —

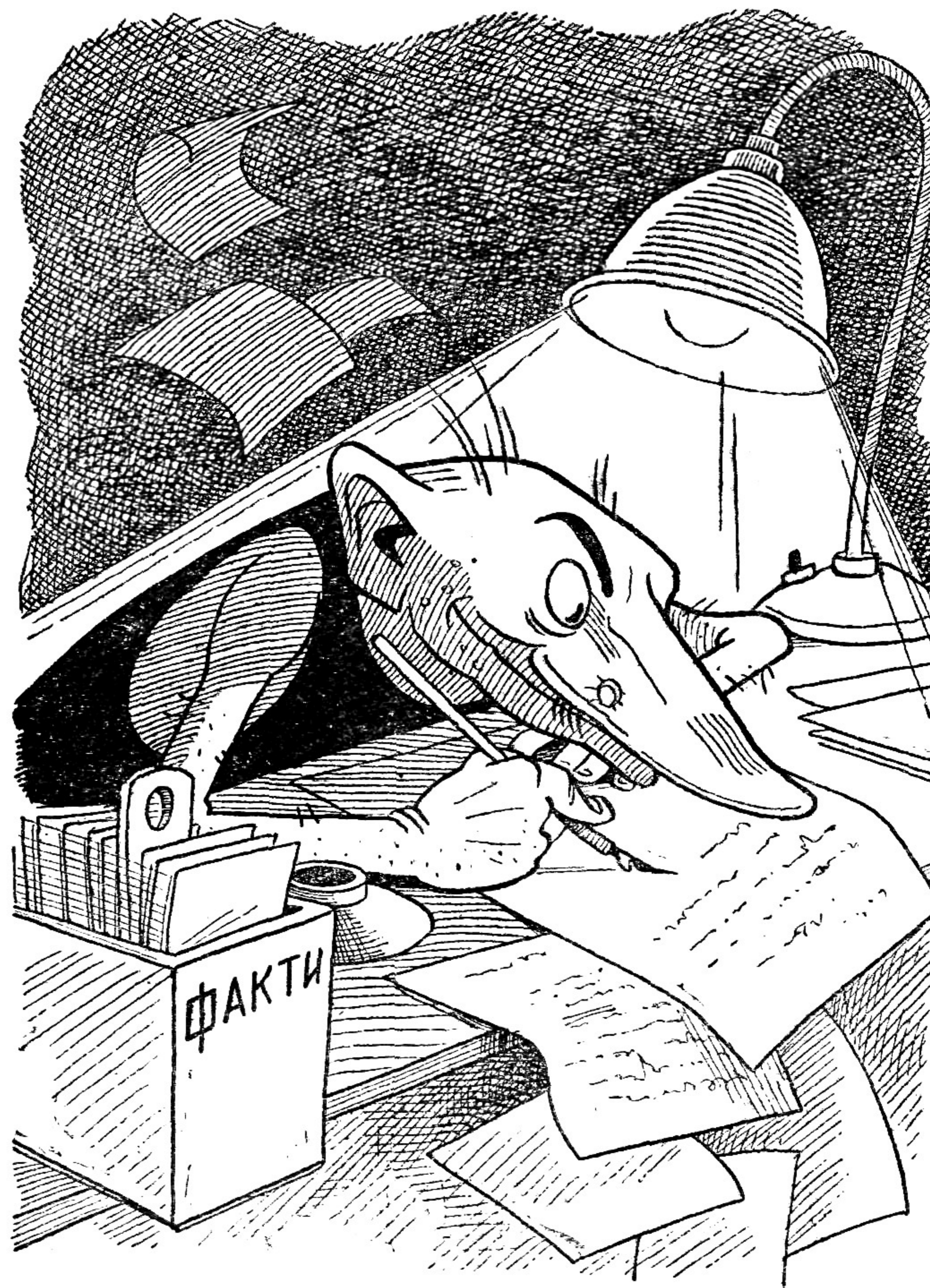
Ну і набралися біди з цим типом,
Шахтар Кулеба вже й собі не рад:
— Ну що робити з ним... тягнути скипом?
Два кроки не пройшли і вже — назад!..
— Тягніть, — блага діяч, — тягніть, бо згину,
Усю роботу в шахті припиніть,
Найбільший скарб у нас тепер — людина,
А в мене серце той — гуп-гуп —
Тягніть!.. —
Ледь витягли, неначе сало з бодні,
Прибіг додому, як побитий, сів.
— Ти знаєш, — мовив жінці, — я сьогодні
Навчав, як працювати, шахтарів!

ПИСАКА

У наклепника Омелька,
Як у щуки, хижка пелька!
Цілу ніч листи потворні
Він шкребе в кутку глухим,
Підбирає «факти чорні»,
Каже: — Я усіх із'їм!..
І летить із-під копірок
Анонімок тьмуца-тьма...
Від комісій, перевірок
Супокою всім нема!
Й хоч в маленьких людях ходить,
Та частенько й зав йому,
Як лихий болячці, годить,
А спитатися, чому?
Заскрипить пером: — Я сохну...
На курорт пошліть мене...
— Посилайте, хай він здохне! —
Скаже зав і лиш зітхне.
А відмов — життя немає,
Писанини сто мішків.

Як земля лише тримає
Отаких писарчуків!

«УСТАНОВЧКА ТАКА»

Звуть його в селі оратель.
Пішки ходить під столом,
А уже, дивись, повчатель,
Вказівки дає кругом.

Бабі каже: — Сива, біла,
Із тобою що за гра?
Ти для мене застаріла,
Помирать тобі пора!

Баба скрикнула: — Таке-то!
Я тобі штани спущу!
— Спробуй скинути, в газету
Хвилітона настрочу.

— Ти ж дві букви тільки знаєш:
Букву «а» та букву «бе»...
— Досить цих, — відповідає, —
Щоб знищити тебе...

— Та за що ж? — стара голосить, —
Що гляділа, як синка?..
А воно шморгнуло носом:
— Установочка така!..

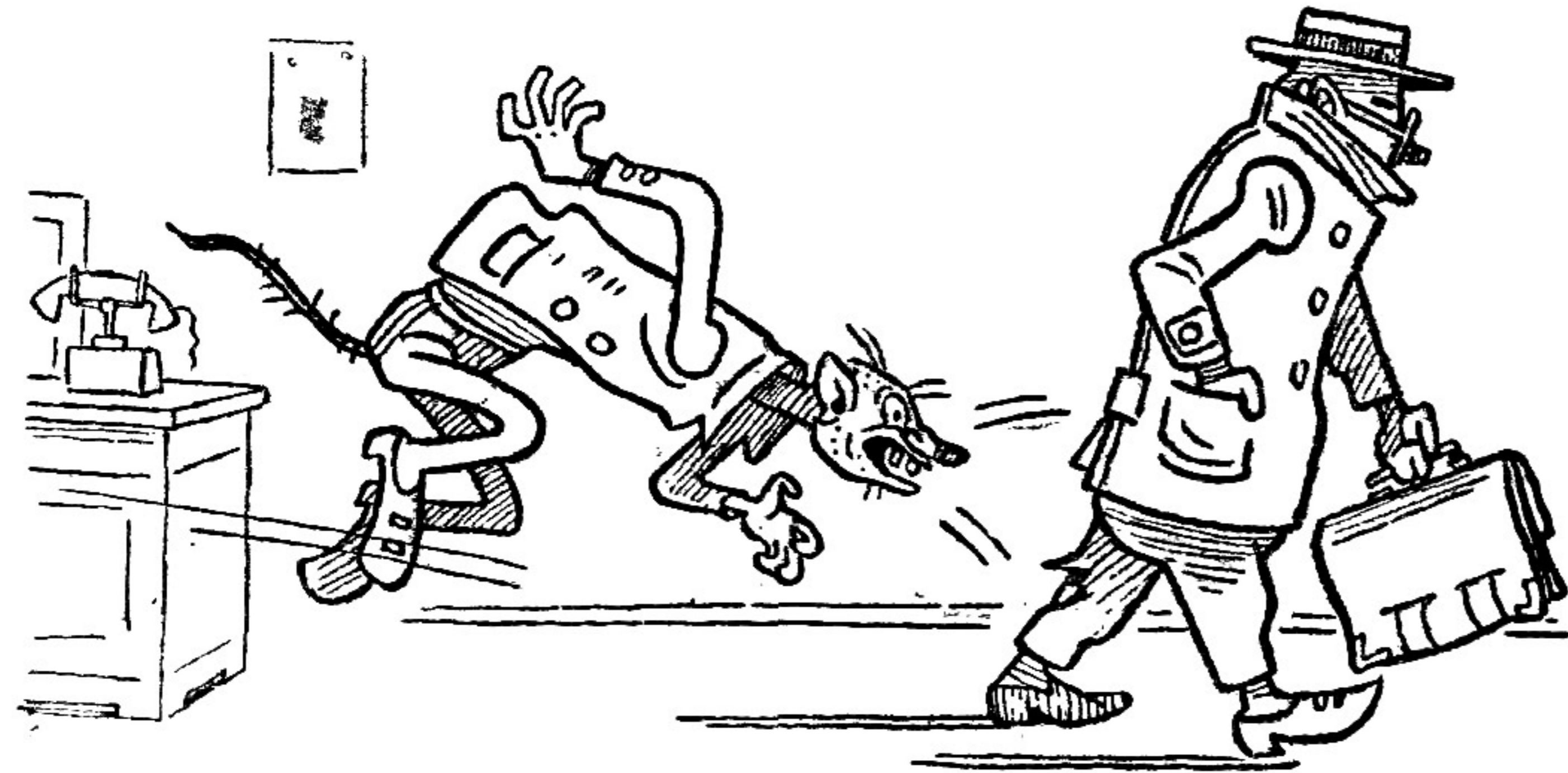
Наступає і на дядька,
Всім тіткам перепада,
Слів наслухалось од батька,
От і ними набрида.

Дехто радить не зважати:
Ще ж мале, ще ж хлопчєня...
Та з малого поросяти
Може вирости... свиня!

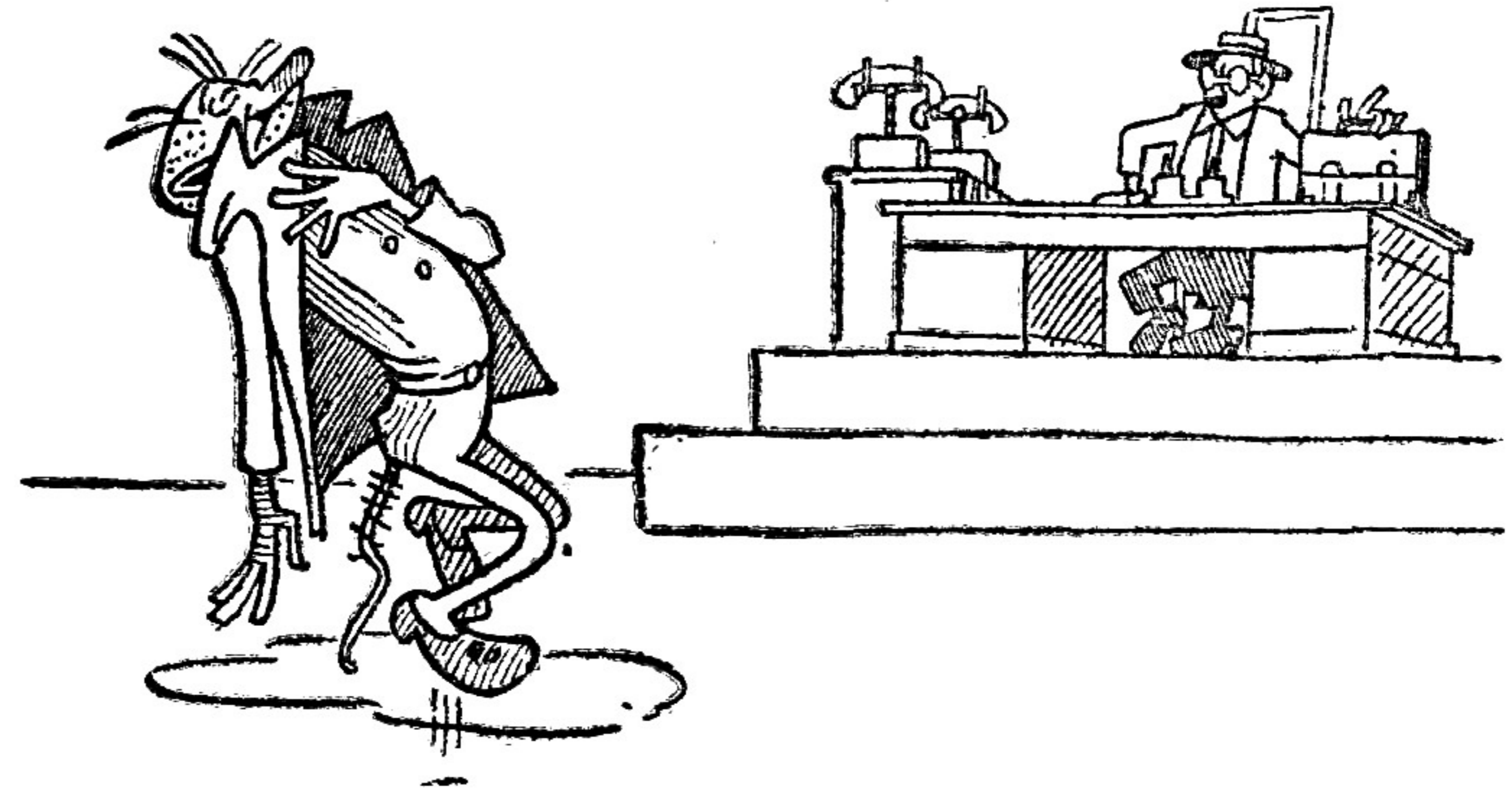

ПЕРЕВЧИВСЯ

На пенсію йшов підлабузник один.
Приймав його стіл підлабузник Мартин.
В шухляду заглянув, в діла потайні:
— Прошу, передайте свій досвід мені, —
Сказав молодий підлабузник і враз
Став слухать старого «премудрий» наказ:
— Начальнику скрізь, як болячці, годи,
Усюди за ним, наче тінь, ти ходи,
Як треба — зробися улюбленим псом,
Лижі йому руки й вимахуй хвостом...

Та тільки пронюхаєш де, за днів п'ять,
Що будуть начальство з роботи знімати,
То гавкнути перший на нього вмудрись,
Кусай його зразу, кусай, не барись,
Бо нове начальство не змириться з тим,
Хто в злагоді жив із начальством старим...
Усе це Мартин заучив, як урок,
І так свого зава узяв на гачок,
Що той підлабузу, на диво усім,
Призначив заступником першим своїм!..
Усе пречудово! Та тут, як на зло,
До вух підлабузника раптом дійшло:
Зніматимуть зава... Біда... Що робить?
Й почав тут Мартин свого зава громить!
Мовляв, і негідний, бездарний...
Коли...
Начальнику вищу посаду дали!

МАХНИРУКА

Директор фабрики подибав по цехах
Поглянути, чи всі там на місцях.
Два кроки не пройшов і — остовпів,
Побачивши робітників,
Що розгрібали всякі залізяки.
— А це що за гуляки? —
Загаласав у ту хвилину, —
Забули вже про дисципліну?
А ті йому: — Та ви облиште лайку!
Оце шукаєм гайку!
В цеху у нас гвинтів багато,
Але щоб гайку підібрати —
Довгенько нишпоримо всюди,
Щодня цей брухт перекидають люди...
Ви б, може, нам допомогли?
— Нема коли
Мені займатися дрібницею такою, —
Сказав директор і махнув рукою, —
Подумаеш, біда яка!..
Від того дня директора прозвали:
Мах-ни-ру-ка!
І вже по-іншому не величали.

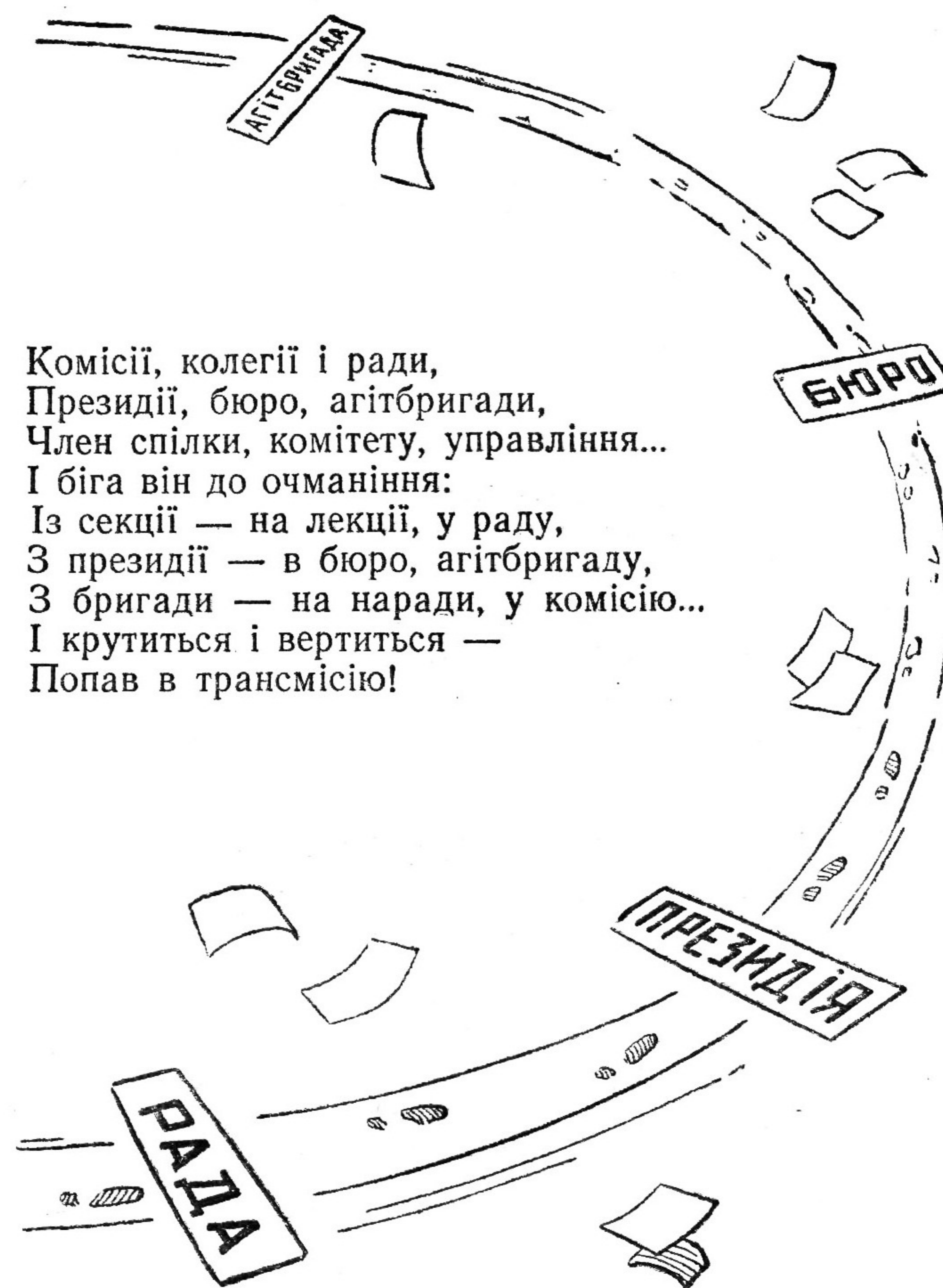
І вірно це, не треба і моралі:
Хай не маха рукою на деталі.

В ТРАНСМІСІЇ

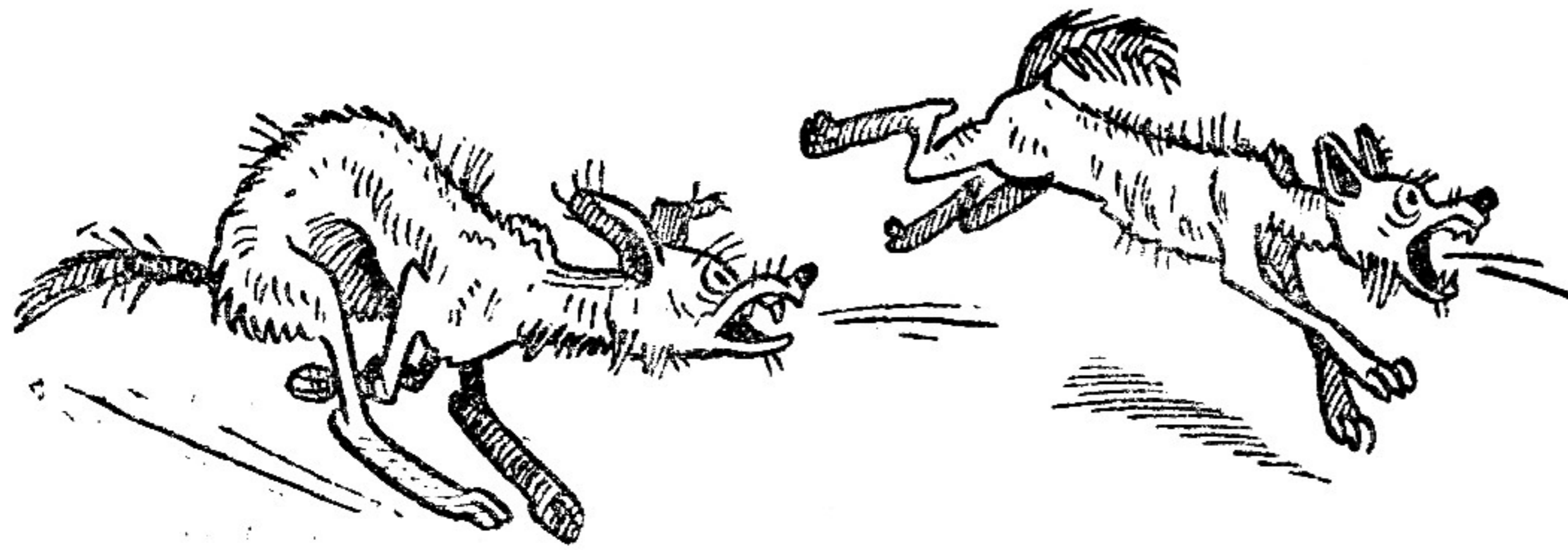
Семен Кузьмич в комісії, у раді,
В колегії, в бюро, в агітбригаді,
У секції, в дирекції, у засідателях,
У ревизорах і перевірятьелях, —
І кажуть скрізь: — Семен,
Це наш постійний член

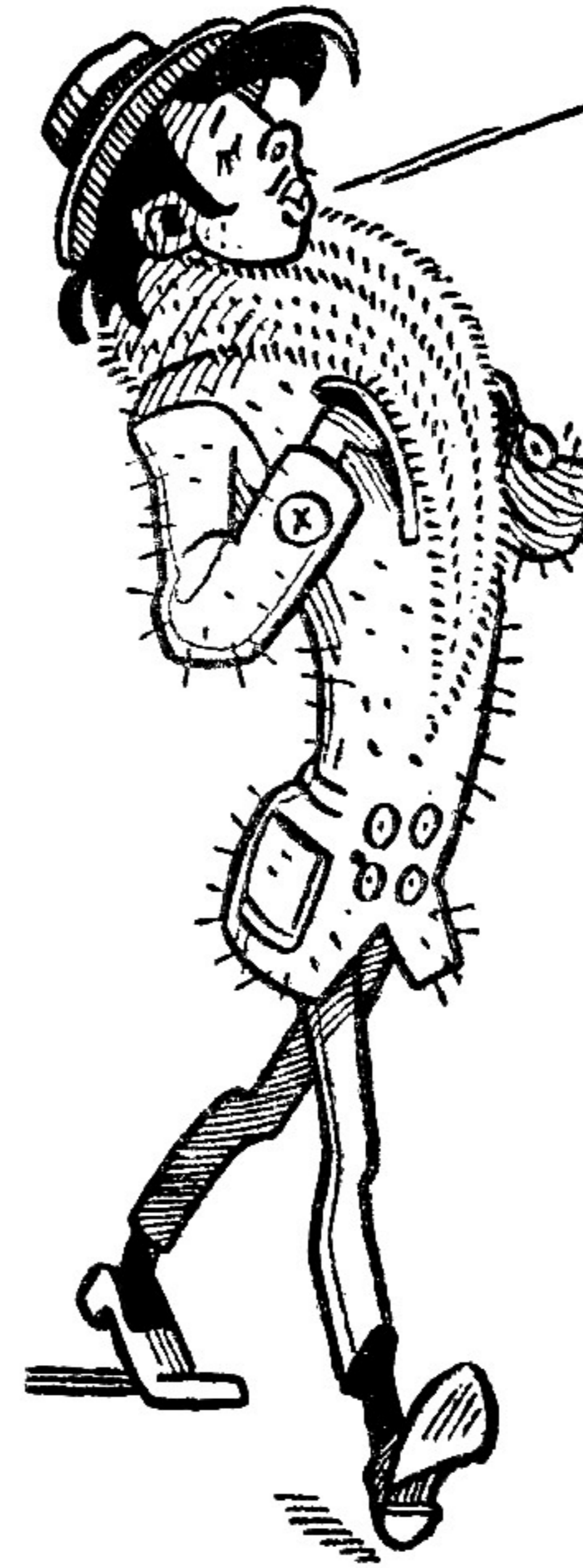
Комісії, колегії і ради,
Президії, бюро, агітбригади,
Член спілки, комітету, управління...
І біга він до очманіння:
Із секції — на лекції, у раду,
З президії — в бюро, агітбригаду,
З бригади — на наради, у комісію...
І крутиться і вертиться —
Попав в трансмісію!

НЕРОБА

Як Тиміш закінчив школу,
Ніс задер до стелі,
Глянув зверху вниз на поле,
На сільські оселі.
Влаштував концерт прощальний
В тітки серед хати,
І зібрався в театральний
Інститут вступати.
Мати коржиків торбинку
В чемодан вложила:
— Не забудь про мене, синку,
Я ж тебе ростила.
— Добре,— буркнув,— не забуду,
Лиш готуй посилки,
Сала, масла із півпуда,
Можна і горілки!—

Вдарив сам себе у груди,
І махнув до міста.
Подивіться ж, добрі люди,
На цього артиста.
На екзаменах, при вступі,
Глянули потому,—
Товк «артист» наш воду в ступі,
Проваливсь, відомо.

Й по селу, неначе півень,
Цілий рік гуляє,
Підніма «культурний» рівень —
Арії співає.
Чи танцює до півночі,
Аж гуде, аж свище,
Запустив, аж лізе в очі,
Страх, яке чубище!
Так, що баба стародревня,
Піп іде, гадала,
Й під святе благословення
Трішечки не стала.
— Ти чого то від роботи
Скрізь тікаєш, сину? —
Мати каже,
А він: — Що ти!
Щоб талант загинув!?
Хай там порпаються люди,
Я ж пройдуся в шляпі,
Може, з мене Гмиря буде,
Може, сам Шаляпін...
Ми не знаєм, що з такого
Вийде лобуряки,
Та вже гавкають на нього
Всі в селі собаки!

ПІДШЕФНІ ШЕФИ

Стоїть заводик біля луку,
Вгорі димар над ним.
Так надимить на всю округу:
— Немає дихать чим!..
На хату цегли за декаду
Не виробить...
Все брак!
Четвертий рік стає до ладу, —
Не стане аніяк...
Та не за те на нього ремство,
Не тим отак допик,
А цим,
Що, бач, над нами шефство
Вже держить третій рік!
А що за шефство?!
Серед днини
Собака вас куса,
А тут нема і півцеглини,
Щоб кинути у пса!
Не те, щоб вибудувать гарний
Із цегли клуб чи дім...
Такі-то шефи... ждати марно...
Одне — пускають дим...
Й почав колгосп наш міркувати:
— Адже не з клоччя ми...
Нам, значить, треба шефство взяти
Над «шефами» тими!
В колгоспі техніка знайдеться,
Знайдуться й люди в нас,

Аби примусить «підтягнуться»
Цей «робітничий клас»...
Отак і помінялись роллю.
І все на лад пішло, —
Тепера цегли в нас доволі,
Росте нове село!..

Якщо артілі треба й вашій
Де цегли роздобуть,
Пишіть.. Підшефні шефи наші
Охоче й вам дадуть!

ТРОЄРУКИЙ

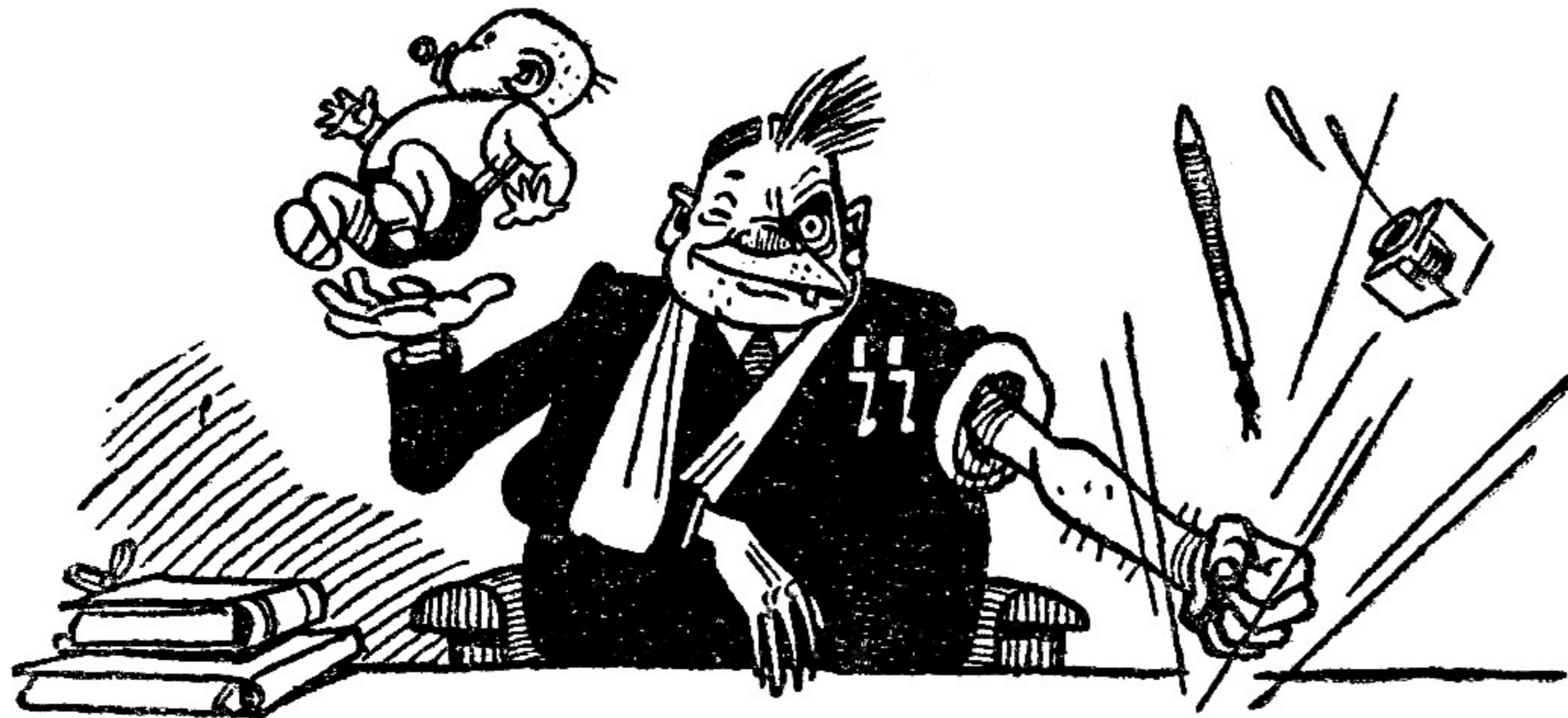
Наш начальник троєрукий,
Це не диво, це не чудо —
Так його прозвали люди
Всім неробам для науки.

Як побачив він дитину,
Взяв мерщій її на руки
І прицмокнув і підкинув:
— Гоп-чук-чуки, гоп-чук-чуки!
Здивувалась мати з того
(Бач, потрапила до нього
Під хорошу, теплу руку).

А коли прийшла прохати:
— Нам би ясла обладнати,
Дітям тісно, просто мука... —
Кулаком об стіл він грюка:
— В мене й так турбот багато!..
(Це попала наша мати
Під лиху, гарячу руку).

Ось будинок вже готовий,
Та навкруг багно-грязюка,
Хто не гляне, хмуристь брови:
— Ну й начальник, от так штука!
Здав сирі, брудні кімнати...
(Бо робились ці «палати»
На швидку, недбалу руку!).

Так ото з трьома руками
Він і ходить поміж нами.

ДОРОГЕ ОПУДАЛО

Нове, механізоване опудало
Привезли у колгосп лякати горобців.
Поглянув дід, і враз його занудило:
— Воно ж дорожче коштує за сторожів!
— Мовчи, — стара гарикнула, — кричать облиш,
Опудало
сказати вміє слово: «Киш».

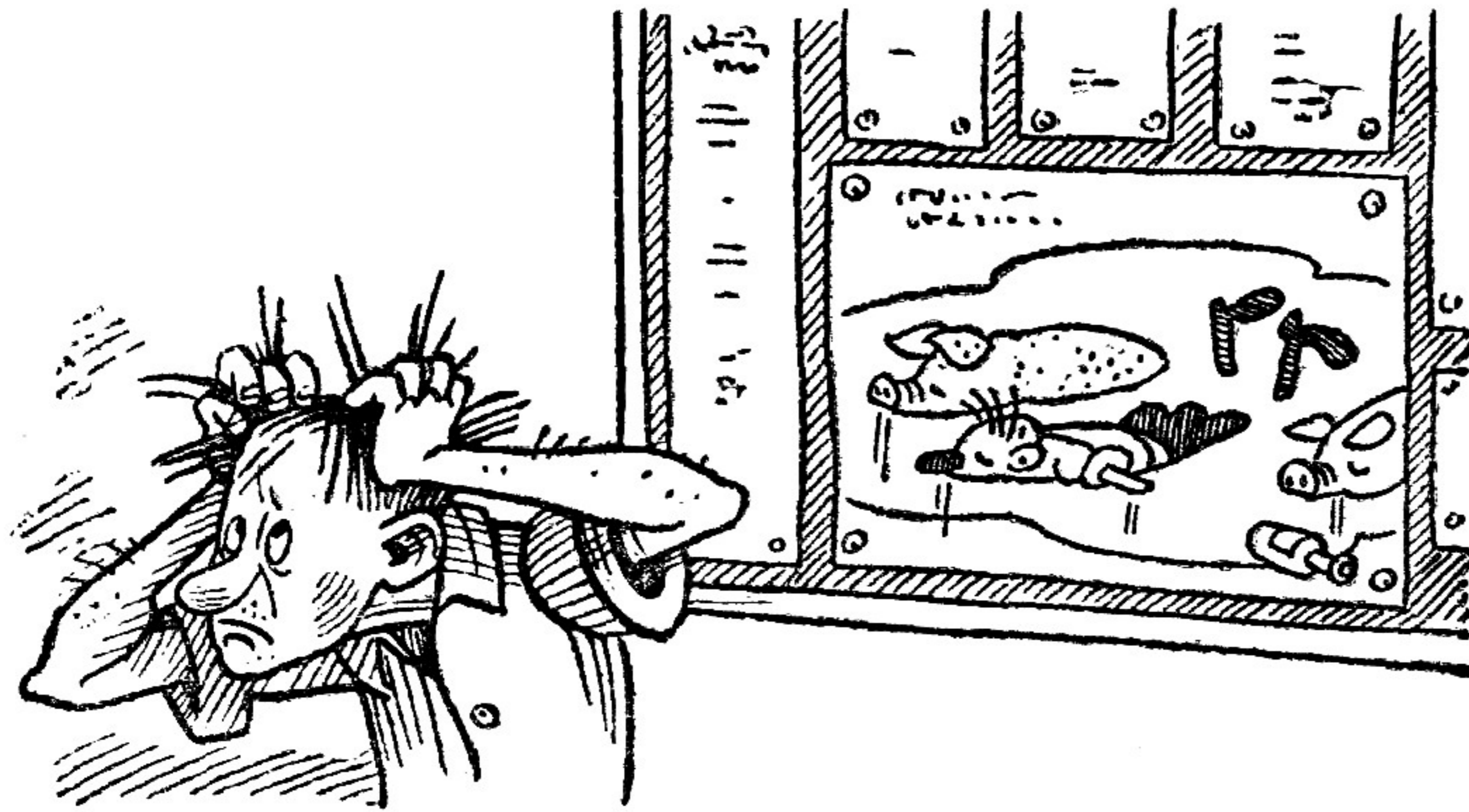

ПЕРШИЙ КОНФУЗ

(За народною творчістю)

В стінгазеті Митрофана
Розписали нині,
Як лежить в калюжі п'яний,
А навколо... свині!

Як поглянув сам хлопчина
На таку картину,
Затрусилися коліна:
— Ой, — захлипав, — гину!

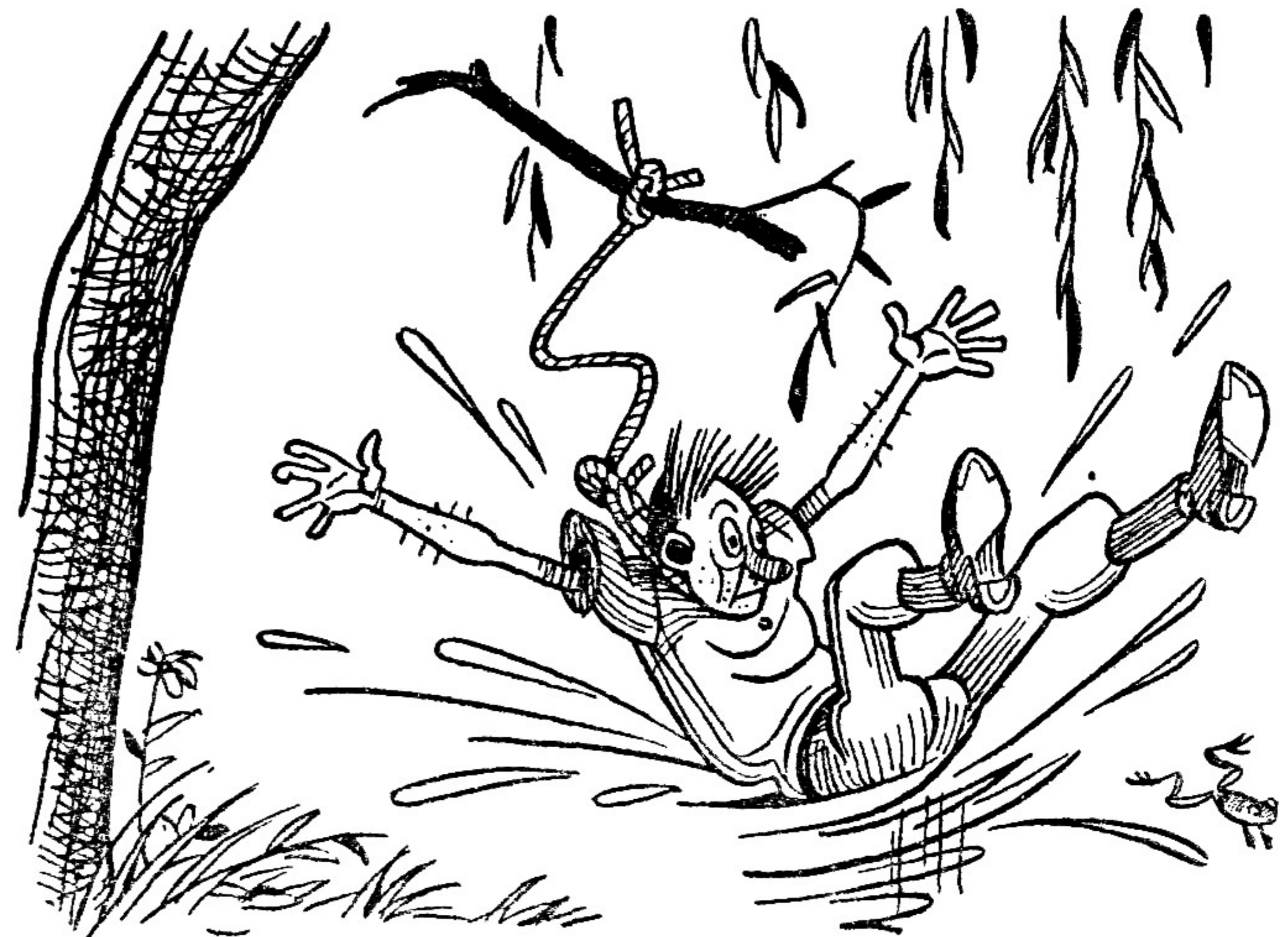
Як такий терпіти сором,
Утечу в отаву...
Мчить хлопчина лісом-бором,
Підбіга до ставу.

Там верба зелене віття
Нахилила низько.
— Всім на зло повішусь миттю, —
Вирішив хлопчисько.

Мотузок чіпля добрячий
Просто над водою
І в петлю оту чортячу
Лізе головою.

Захиталася гілляка
Й раптом — трісь — і сходу
Митрофан, як дровиняка, —
Бовть — з верби у воду!

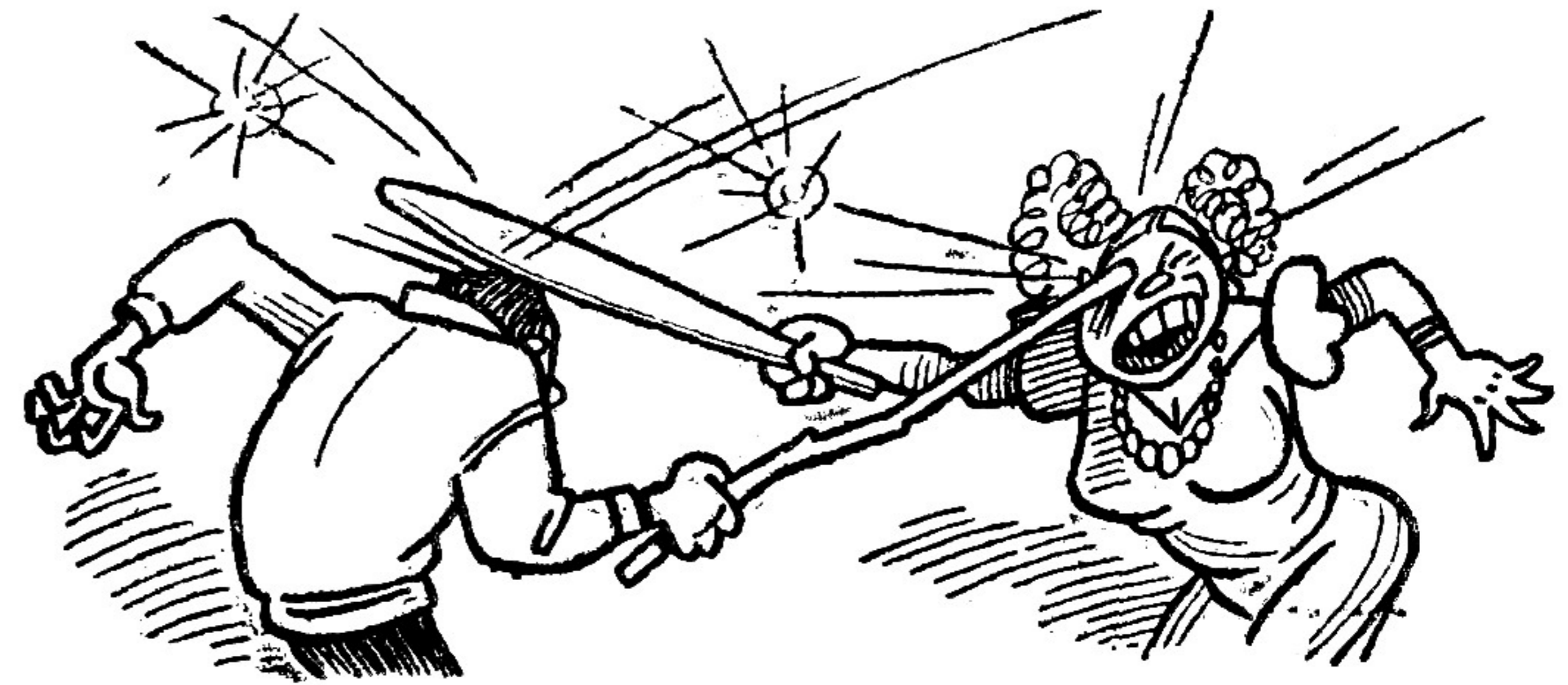
Впав, а плавати не вміє.
— Поможіть! — волає,
У воді вже тільки мріє,
Бульбашки пускає

Збіглись люди зліва, справа,
Тягнуть бідолаху
І питають: — В чому справа? —
Митрофан від страху

Потягнув себе за вухо,
Ущипнув за груди:
— Я живий! — гукнув щодуху. —
Дякую ж вам, люди!..

І тобі, сестрице й брате,
Бач, погарячився...
Через вішання прокляте
Мало... не втопився!

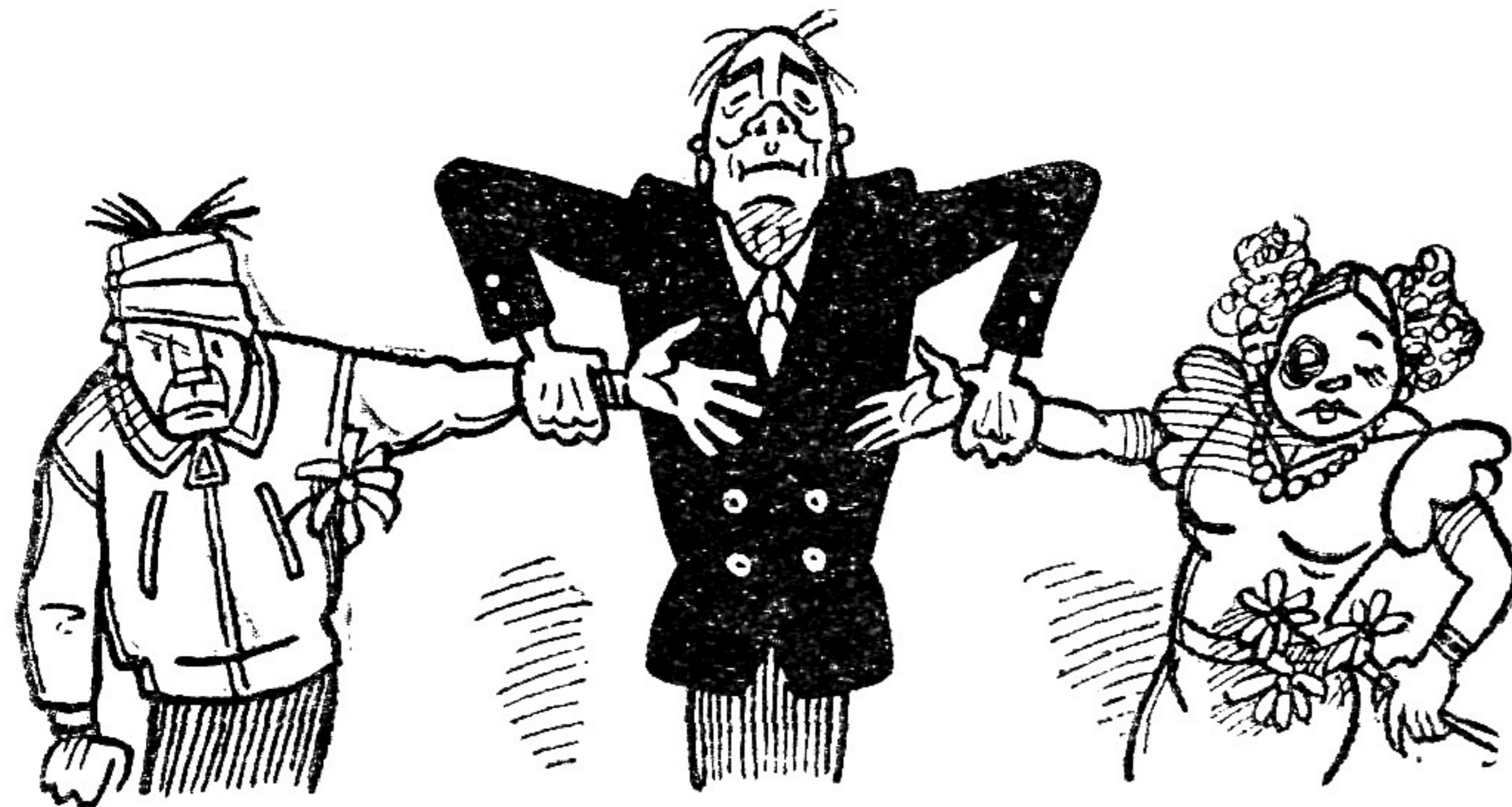
БЕЗКІНЕЧНА ІСТОРІЯ

Одружився дурний, узяв біснுவату,
Та зчинили бійку-гвалт на весь двір і хату!
Чоловік схопив дрючок, а вона — качалку, —
Опівночі почали люту перепалку.
В печінках уже сидять безкінечні чвари —
Вісім діб сусід не спить, став чорніший хмари!
Чоловік товче горшки, жінка в двері грюка,
Він кричить одне: — Розвод!.. А вона: — Розлука!..
Тільки й згоди, тільки й чуть: — Разом жить
не буду! —

І пішло подружжя те у район до суду!
Розлучити б їх, та ба! Почали мирити,
Почали сім'ю «вкріплять», вчить на світі жити.

Помирився дурний, узяв біснувату,
І новий зчинили гвалт на весь двір і хату!
Чоловік схопив дрючок, а вона — качалку,
Опівночі почали звичну перепалку.
В печінках уже сидять безкінечні чвари,
Вісім діб сусід не спить, став чорніший хмари!
Чоловік товче горшки, жінка в двері грюка,
Він кричить одне: — Розвод!.. А вона: — Розлука!..
Тільки й згоди, тільки й чуть: — Разом жить
не буду! —

І пішло подружжя те у район до суду!
Розлучити б їх, та ба! Почали мирити,
Почали сім'ю «вкріплять», вчить на світі жити...
Помирився дурний, узяв біснувату,
І новий зчинили гвалт на весь двір і хату...
І т. д... Без кінця роблять тарапату...

СТАРИЙ ПАРУБОК

Дідуган Оверко — парубок пропащий:
— Оженився б, — каже, — жаль, що негодящий...
А була ж дівчина, Мотря кароока,
Натякала тричі, вийшла лиш морока...

Як почав я думать, щоб не дати маху,
Вирішу, а потім весь тремчу від страху:
Ну а що, як відьма, та іще хвостата,
І язик у неї більший ніж лопата,
Під каблук посадить, бісова личина,
Й ні за хвіст собачий пропаде людина...

Так ото я думав, думав та трусився,
Глядь — а в тої Мотрі чоловік з'явився!
Та такий плюгавий, гидко глянуть збоку —
Тьху — така красуня, вибрала нівроку...

Десять днів журився, а тоді потому
Вирішив, що краще жить мені самому,
Ані зради, лайки, де та і наруга,
Сказано в народі, вільний козарлюга!
Так живу, гуляю, чую в ранню пору, —
Мотря геть прогнала чоловіка з двору.
Ну, тепер женитись знов прийшла година.
Глядь — а в тої Мотрі є мала дитина!
Та така криклива, та така горлата,
Як зарепетує — то тісна і хата...

Думав я, все думав, думав та трусився,
Глядь — в дитини Мотрі чоловік з'явився!
Це мені на руку... я тепер спокійно
Можу одружитись, твердо і надійно...

Думав я, все думав, визначив і днину, —
Глядь — дитина Мотрі принесла дитину!
Як же я тепера в загсі розпишуся,
Адже Мотря стала нібито бабуся?

Думав я, все думав, радився з сусідом,
Подививсь на себе — гвалт — і я став дідом!
Ну, тепер ми з нею, як-то кажуть, квити,
Треба хоч би трохи вкупі нам пожити.

Думав я, все думав (думи ж ці прокляті),
Глядь — а в баби Мотрі другий дід у хаті!
Так і залишився... вже годок стоп'ятий,
А я й досі парубок... досі нежонатий!

ПАРОЧКА

Від усіх окремо
Ця гуляє пара.
Пара всім відома —
Це Карпо й Варвара.

У міському парку
Всі сидять на лавці,
А вони вмостились
Під кущем, на травці.

Закотила очі
Дівчина до неба
І Карпові каже:
— Вияснити треба,

Як мене ти любиш,
Щиро, до загину,
Принеси із клумби
Ти мені жоржину...

Захололо серце
Враз у кавалера,
Глянув, чи не видно
Міліціонера.

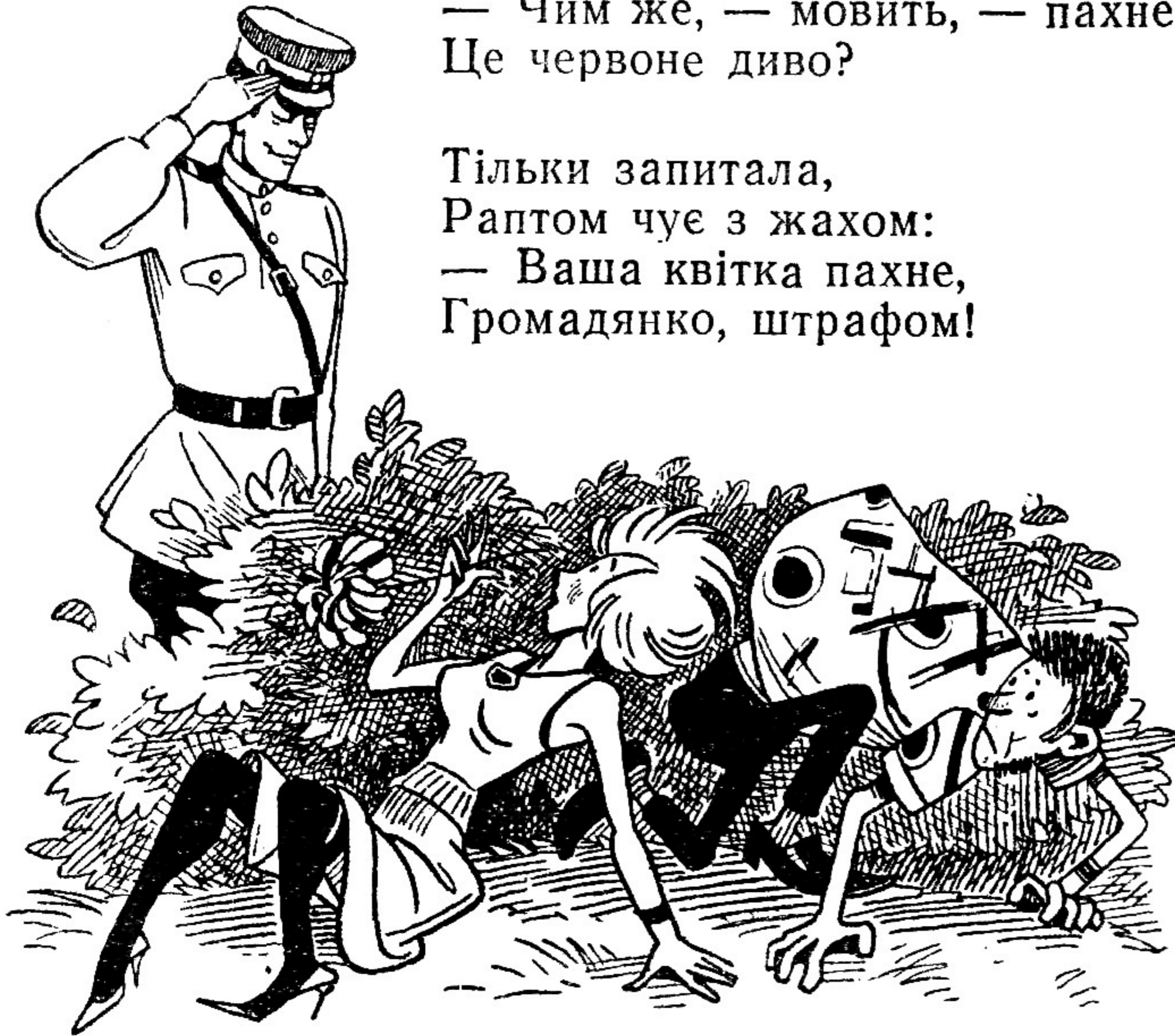
По-пластунськи рушив
Уперед по квітку,
Не проліз два кроки,
Наштовхнувсь на тітку.

Тітка із брандспойта
Клумби поливала,
І Карпа отого,
Мов щеня, скупала.

П'ять годин сушився,
Добре, що улітку...
Ледве якимось вирвав
Розпрокляту квітку!

Дівчина до носа
Притуля грайливо:
— Чим же, — мовить, — пахне
Це червоне диво?

Тільки запитала,
Раптом чує з жахом:
— Ваша квітка пахне,
Громадянку, штрафом!

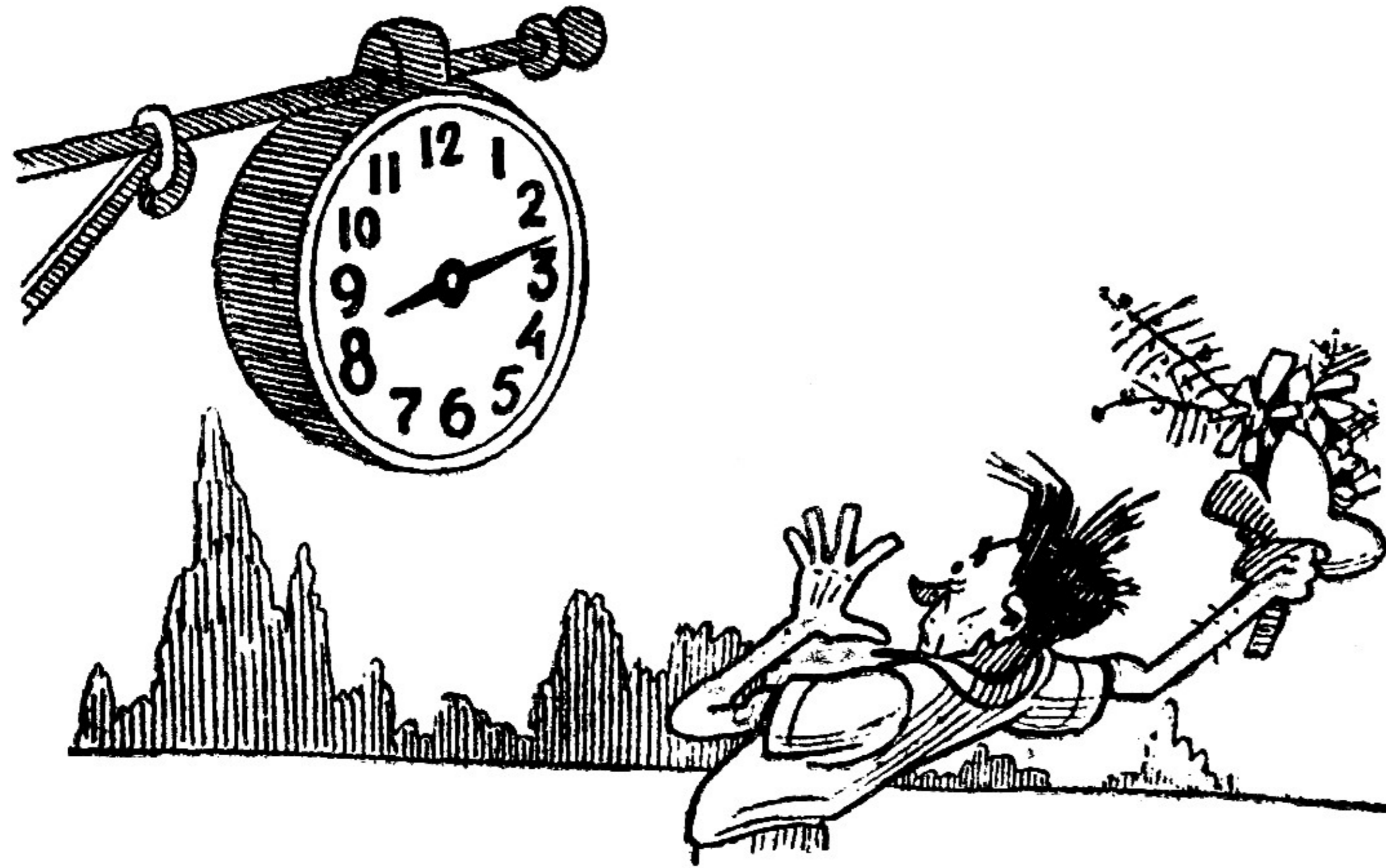

З ОЛІВЦЕМ ПО МІСТУ

БІДА З ГОДИННИКАМИ

На розі вулиці висить
Годинник пудів два.
Під ним юнак в журбі сидить,
Надувся, як сова.

На п'ять побачення... Дивись,
А тут вже пів на шосту...
Тепер йому хоч йди топись,
Стрибай в Дніпро із мосту.

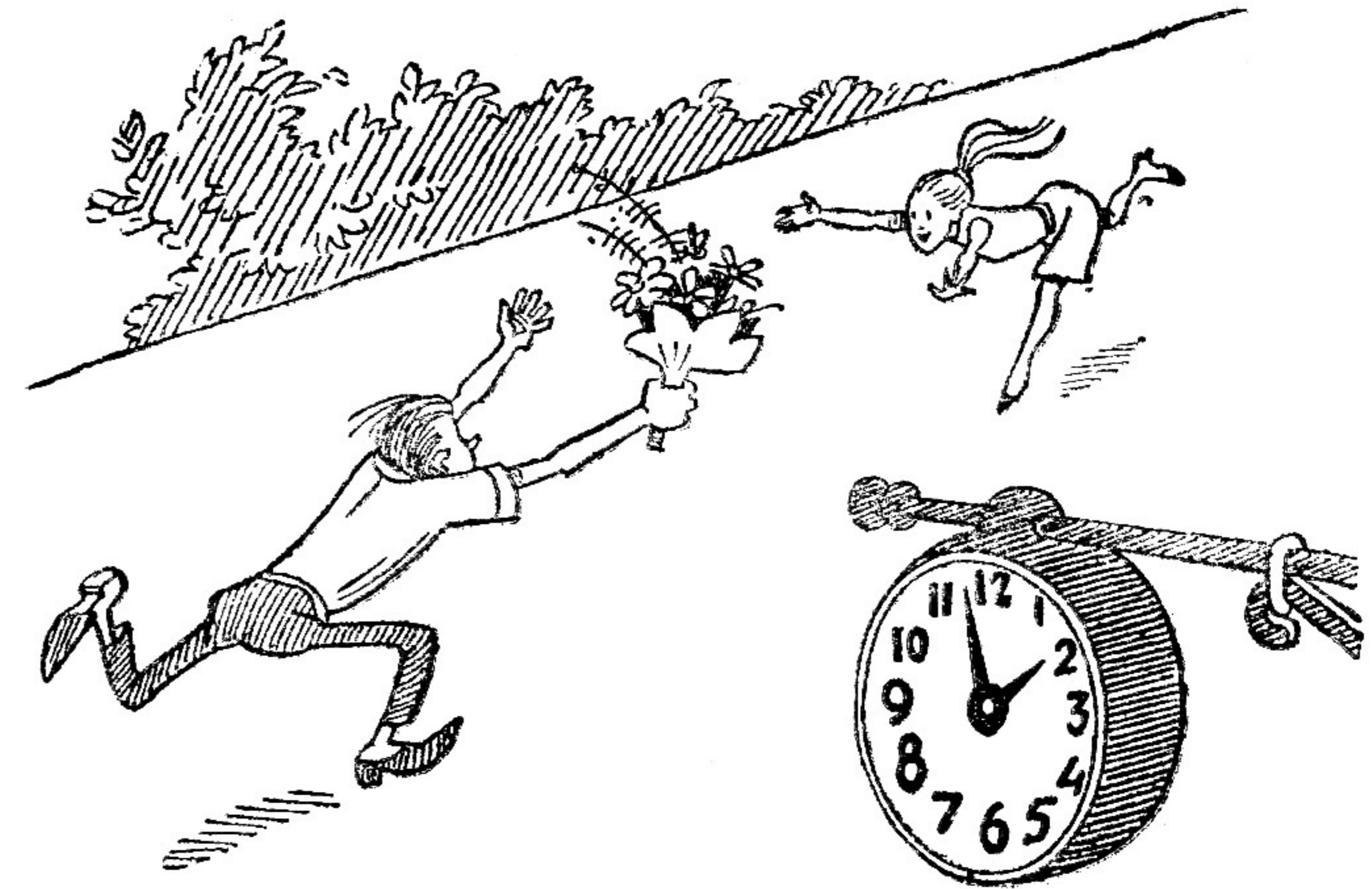

Примчав герой наш до Дніпра
Шукать від горя смерті,
А там годинник теж... Ура!
На ньому — п'ять без чверті!

Біжить по схиліві крутім
Стрічать любов крилату.
А там годинник знов... На нім —
П'ятнадцять на дев'яту!..

— Ну, — мовив хлопець, — все, кінець...
Така вже в мене доля!
Аж тут до нього навпростець
Біжить кохана Оля.

— Оці годинники, — гука, —
Нас ледь не розлучили...
Чия прекапосна рука
Отак їх накрутила?

ВЕЧІРНІ МИТАРСТВА

Тільки вечір прийде в місто,
Ліхтарів ясне намисто
Враз розкотиться навкіл.
І Хрещатик, і Поділ
Зблищать в пітьмі вогнясто:
Синьо, жовто, червонясто, —
В сотнях вивісок-реклам
Сяють букви — тут і там!..

Та горять вони не всюди!
Подивіться, добрі люди!
Гастроном тут був у нас,
А тепер зробився «ГАС».
Вийшла жінка по ковбаси,
Що за біс, читає: «БАСИ»,
Продававсь на розі «ХЛІБ»,
А тепер якийсь там «ЛІБ».
Де писалося «ОБІДИ»,
Залишились тільки «БІДИ».
Справжні біди, горе чисте,
Що спотворює так місто,
Недоглянута реклама, —
«Не реклама — справжня драма»!

П'ЯТАЧОК

Біля клубу, де садок,
Танцмайдан втрамбований, —
Звуть його ще «п'ятачок»,
П'ятачок запліваний.

Там щовечора гвинтом
Ходять пари, крутяться, —
Ллються фоксика вином,
Радіола мучиться.

Від горілки в молодця
Настрій препіднесений,
Ремигає без кінця
Бовдур неотесаний!

Здоровенна каланча
Лапами-ручищами
Наполохане дівча
Стиснув, наче кліщами.

— Виробляй, Марусе, «па»,
Вихиляси прочіі! —
І на ноги наступа,
Ніженьки дівочіі.

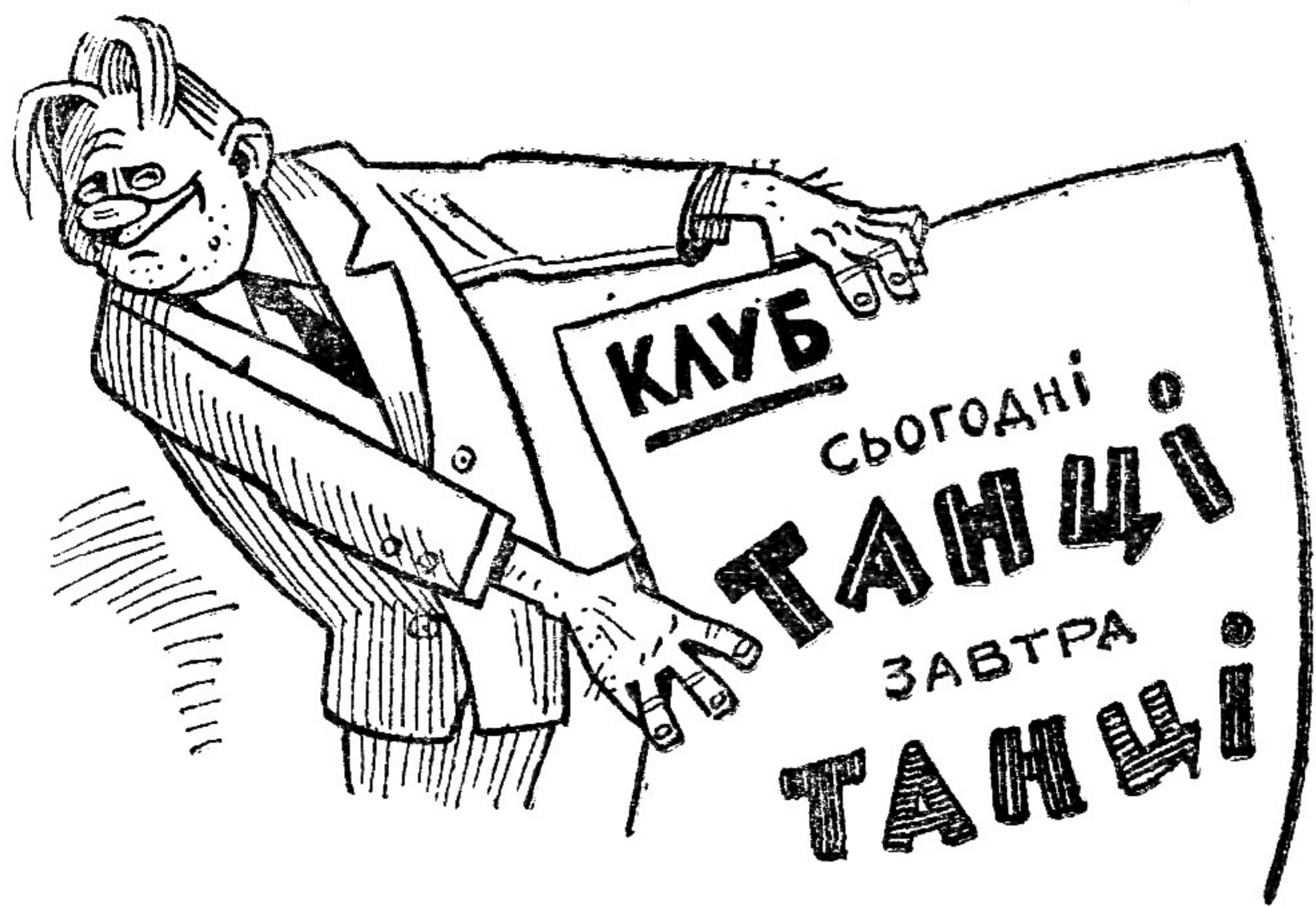
Збоку дивиться завклуб,
Бавиться картиною,
Звать завклуба Федір Дуб,
Люди ж звать — дубиною!

Глянуть далі п'ятачка
Він не намагається, —
Сипле фокси, мов з мішка,
Бовдур розважається!

Ну а клуб, як сирота,
Вісті йдуть тривожні;
Сцена дивиться пуста
На стільці порожні!

Ні вистави, ні митця,
Ані співу рідного, —
І не варт «культура» ця
Й п'ятачечка мідного!

ТІЛЬКИ ОПЛЕСКИ І ЧУТИ

Тільки оплески і чути.
Прошу всіх на зборах бути.
Виступає сам директор,
В очі б'є йому прожектор,
Крутить ручку оператор,
Річ веде таку оратор:
— Наш завод «Швеймашлопата»
Має успіхів багато!
Безперечно... безумовно...
Зупинитись варт ґрунтовно
На досягненнях... Усюди
В нас працюють добре люди:
Хто не знає майстра Хвильку?
Змайстрував він гарну шпильку,
Втричі зменшив він головку,
Вушко вниз поставив ловко,
Лапку вправо, хвостик вліво,
І не шпилька вийшла — диво!..
За розроблення ідеї
Чудо-шпильки оцієї
Преміюються грошима
(Нас і главк у цім підтрима)
Інженер наш, нормувальник,
Замісник мій, і начальник,
Головний механік Савич,
Плановик, конструктор, зави —
Іванов, Петров, Зубило,
Коваленко, Триб, Стропило.
Ну а Хвильці на відзнаку
Ми виносимо подяку!

«МЕТЕОРОЛОГ»

Я роблю в бюро погоди,
Зір мій край весь озира,
Я скажу, де дощ, негода,
Де мороз, а де жара!

В Ялті, в Києві, у Сочі
Скільки градусів тепла,
Серед дня і серед ночі
Хмара в бік який пройшла —

Все у зведенні щоразу
Оголошую кругом,
За моїм погодовказом
План складає агроном,

І пілот за горизонти
Свій веде стальний літак,
Хто бере з собою зонтик,
Хто — кожух, а хто — піджак!

Добре вивчив я природу,
Можу вгадувать сповна
Й жінки власної погоду —
Це «наука» теж складна!

Як співа веселу пісню,
Посміхається вона —
То погода буде, звісно,
Малохмарна і ясна.

А як пізно я додому
Повернуся... — розтерза...
Буде блискавка із громом
І можливий дощ... гроза...

Й поки ми доб'ємось згоди,
Сам не знаю, що зроблю:
Замість справжньої погоди,
Всім ДОМАШНЮ об'явлю!

ВТІШИЛА

Повернувся Петро із зборів
Весь розбитий, аж захворів.
Швиргонув на стіл кашкет:
— Я згубив авторитет! —
Закричав на всіх трагічно...
Глянув — донька шестирічна
Похитала головою:
— Нащо ж брав його з собою?

ЗАРЯД

— Товариші, ось наш актив,
Працівники-відмінники!
Це — Кук, Бурдюк, Нечад, Стогрив...
Всі точні, як годинники.

...Давно помер Стогрив, Нечад,
А Кук, Бурдюк на пенсії, —
А в зава той же все заряд:
На зборах, конференції
З них починає знову звіт,
Немов зійшовся клином світ!

ЯК У ПРИКАЗЦІ

Де бюрократ сидить малий, — то знайте —
В конторі тій — великого шукайте!

ДОБИВАЮЧИСЬ ПРИЙОМУ

Добивавсь три роки на прийом до нього,
Ледь попав сьогодні, та ... до неживого!

БІЛА ВОРОНА ТА ЧОРНА БЕРЕЗА (Байка)

В гаю берізок ряд стояв,
Як в дзеркало, дивилися у чистий став,
Зеленокосі, білосніжні,
Немов дівчата ніжні,
Недаром всі кругом дубки
До них тяглись, як парубки!
Та якось раз із шумом, свистом
На молоду Березу яснолисту
Ворона біла
Сіла,
Кивнувши їй поштиво...
— Оце-то диво! —
Береза скрикнула тонка, —
Пречудернацька птиця, глянь, яка!
Ворона їй в одвіт: — Моя Берізко мила,
Оцим я саме й славу заслужила,
Що не звичайна я... і не така, як всі

Ворони ці,
А біла!
Моїй дивується красі
Всептаство кулі нашої земної,
Від женихів не маю я відбою,
Нащо вже соловей...
І цей...
— О годі! — захиталася Береза, —
Від слів твоїх я стала нетвереза,
Я теж такою бути захотіла...
— За чим же діло? —
Ворона каркнула потворна, —
Перефарбуй, як вже пішло на те,
Зелене листя на руде,
А білий стовбур свій — на чорний,

Щоб тут тебе і не впізнали,
І скажеш — я тобі брехала,
Як ти кра-сунею не станеш на весь край!
Не бійся... Ось давай.

— Давай!..

Метнулася кудись Ворона,
Дістала фарби два бідони
І почала наводити красу:
Зелену фарбувать косу...
А вранці дивляться — Береза пожовтіла,
Кора на ній порепалась, зчорніла, —
Сміється всяк:

— Штурпак!

Так рано всохла, білошата!

Не слухайте таких ворон, дівчата.

ПІВЕНЬ НА ХАЗЯЙСТВІ

В неділю Горобець голодний
Зустрів на полі Півня-співунця.
— Диви, який у тебе гребінь модний!
Тобі я радий без кінця!
Ну як живеш? Що поробляєш? —
Цвірінкнув Горобець. — Робота як твоя?
— А що? — закукурікав Півень. — Ти хіба не знаєш?
Тепер велика птиця я!
Живу собі і не горюю,
«ГИНДИКГУСКУРКОЮ» керую,
Всім господарством заправляю сам...
Ось хочеш — дозвіл дам
Тебе і всю твою рідню почастувати,
Свіженьких соняхів у мене поклювати!..

Наш Горобець аж затремтів,
Такий почувши спів:
— Якщо ви зволите... як ласка ваша, — просим...
Не тільки соняхів і проса...

Тут Півень лапою шкрябнув на папірці:
«Даю на це вам згоду».
Клюють насіння горобці,
Велику роблять шкоду,
І цвірінчать на різних голосах
Серед гаїв і нив:
— Який наш Півень добрий птах!
Щоб він сто років жив!

Жив-жив, і не тужив!
Не знав невдачі-скрути!..

Та кожний знає співи ці:
Якщо вже хвалять горобці, —
То на хазяйстві довго Півневі не бути.

ЦАП І ДУБОЧОК

Поважний Цап поглянув на дуби,
Що аж до хмар закинули чуби,
У захваті прорік: — Оце краса!
Вони верхів'ями сягнули в небеса,
Стоять в зеніті слави, величі, могутті,
Міцні, немов з заліза куті,
І, слухаючи шуми їх славетні,
Спиняються хмаринки швидколетні! —
Це все він випалив єдиним духом,
І враз почув своїм Цапиним вухом:
— Як виросту — я буду теж такий, —
То знизу обізвавсь Дубочок молодий,
Що листячком покривсь, закучерявивсь мило.
— Ого! Занадто це вже сміло!
А втім, коли ти мовив так,
Дай спробую, який ти маєш смак, —
Промовив грізно Цап
І в рот вершечок хап!
Аж захрумтів Дубочок, що попав під зуб,
Аж похилився вниз.
Завзятий Цап його до цурки б згриз,
До гілочки останньої обскуб,
Коли б лісник в той час не нагодився.
Він справедливим гнівом запалився
І вигнав Цапа з гаю.

—
Ви здогадаєтесь, я знаю,
Яких я критиків тут на увазі маю.

БАРБОС

В однім дворі, у кицьки чи кота
Барбос одгриз розкішного хвоста.
За хуліганство це, за лють до всіх сліпу, —
Два тижні вже сидів кудлатий на цепу...
На третій як завие, як заплаче:
— Даю я слово всім собаче,
Що і не гавкну ні на кого,
Лиш ланцюга зніміть оцього...
Прохання це до відома взяли.
Ошийника, намордника зняли.
І весело герой на світ поглянув білий!
Аж тут, де не візьмись, Котяра потерпілий
Іде собі ледь чутною ходою...
Наш пес на мить завмер...
А потім загарчав: — Ага, тепер-р-р...
Я поквітаюся з тобою...
І вухо відкусив Котяці...

—
Повірили, як кажуть, злій собаці!

ВОРОНА ТА СЛОН

«Вороні бог послав шматочок сиру» —
Поважний Слон у байці прочитав
Й одразу ж наказав:

— А подзвоніть Вороні на квартиру,
Негайно викличте до мене на прийом!..

І ось Ворона та стоїть перед Слоном.

— Читав, читав матеріал про вас, —

Слон розпочав розмову щиру, —

Як вам колись, у давній час,

Бог відпустив сто грамів сиру...

Як з тою крихтою — і сміх і гріх —

Не впорались... Це може трапитись у всіх...

Та я гадаю,

Міркую все та прикидаю,

На сирі знаєтесь ви добре... Мова

Велась про вас іще у виступах Крилова...

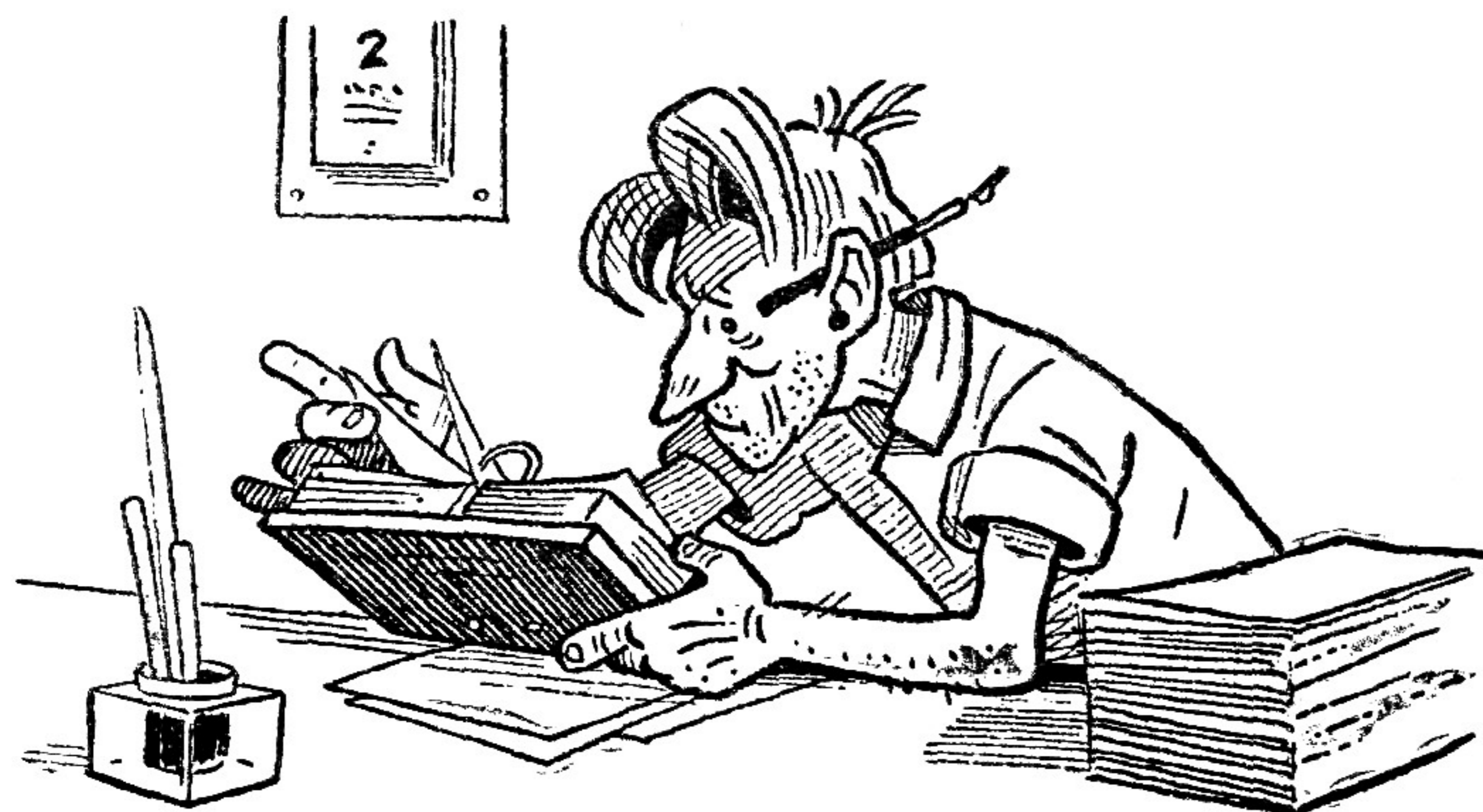
І от, без всяких перешкод, —

Вороні Слон послав... **ВЕЛИКИЙ СИРЗАВОД!**

Щастить таким! Саме безлике,

Не впоралось з малим — йому дали велике!

ПОЕТ-КАЛЕНДАРНИК

Я давно за вірші вирішив засісти,
Дати перевірів — скоро День танкіста,
Актуальна тема, треба вірш писати,
Легше у газеті буде друкувати...

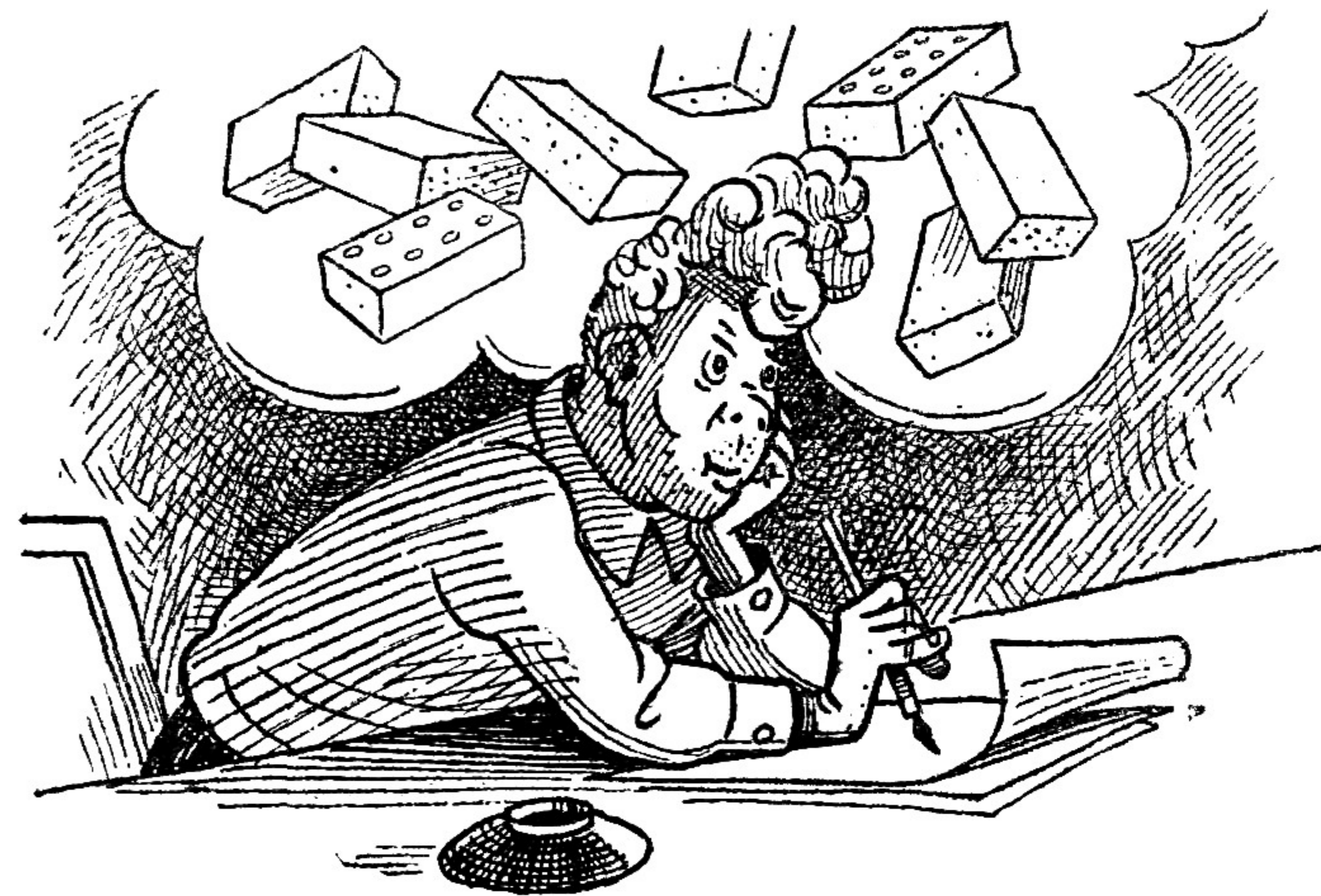
Цілу нічку бився в тихім кабінеті —
І поніс «Танкіста» друкувати в газеті...
Подививсь редактор: «Це ж не вірш, а проза,
Та і танк ваш вийшов схожий більш на воза».
Що за бісів батько, я і сам не знаю,
Краще напишу вже вірш на День врожаю!

Цілий тиждень мучивсь та складав куплети
І поніс «Врожай» свій швидше до газети.
Прочитав редактор, відіслав поволі.
«Тут у вас немає, — каже, — зовсім солі...»
Оцього й не знав я, правди ніде діти,
Що потрібно вірші навіть ще солити!
Хибу врахувавши, наче огірочки,
Насолив я віршів аж чотири бочки!
Ой порадьте, друзі, що робити далі,
Виявилось щойно, що і ці невдалі:
Кажуть, не дотяг їх... Дивнії причини!
Я ж по всіх газетах їх «тягав» щоднини.

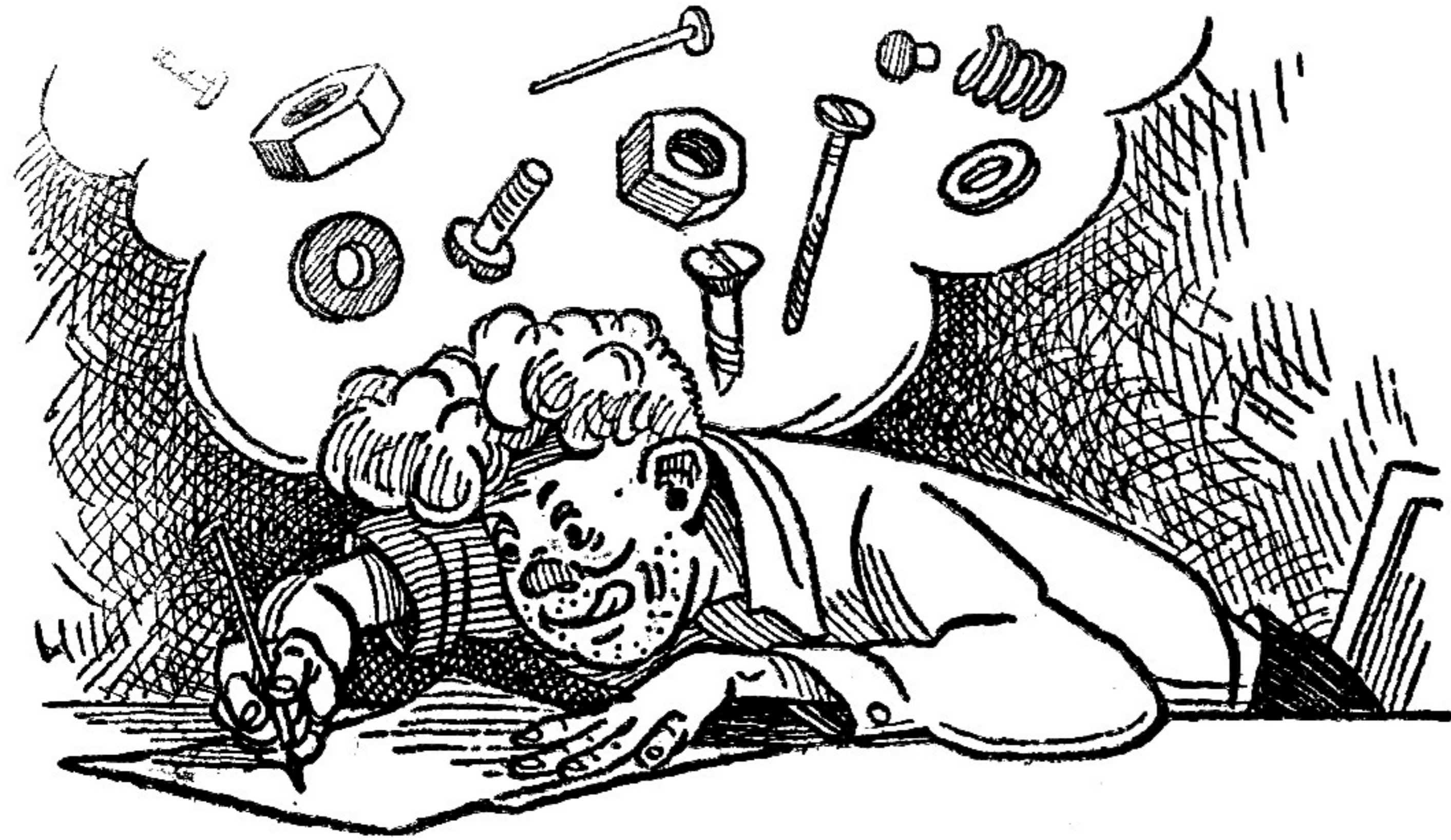
В ДИТСАДОЧКУ

Прийшов письменник в дитсадок,
Приніс він в'язочку казок,
На дітях звірити хотів,
Як прозвучить натхненний спів,
Почав читати про вовків,
Як зайчик жив без хатки...
Заплакав хлопчик...
— Зрозумів?!
— Я хочу, — мовив, — спатки.

ПЕРОДРЯП

Він з життям крокує в ногу —
Будівельна тема в нього!
Описав бетон, мотори,
Плани, крани, коридори,
Цеглу, цемент, навіть глину...
Лиш забув він про людину!

На завод гудок покличе —
Тема в нього виробнича!
Про димар співа, заклепку,
Гвинтик, шпунтик і про клепку —
Все побачив — всі машини...
Не помітив лиш людини!

А тепер в поля широкі
Направля художні кроки,
Закохавсь по самі вуші
У комбайни, волокуші,
У малину, у жоржину...
Тільки, тільки не в людину!

Ну а що, як раптом спів
Розпочне про скотарів?
Мабуть, й тут живу людину
Зовсім випустить із зору...
Бугая чи корівчину
Зробить він героєм твору!

З М І С Т

Летюча піч	5
Один діяч	8
Писака	10
«Установочка така»	12
Перевчився	14
Махнирука	16
В трансмісії	18
Нероба	20
Підшефні шефи	22
Троерукий	23
Дороге опудало	25
Перший конфуз	25
Безкінечна історія	29
Старий парубок	31
Парочка	33
Біда з годинниками	35
Вечірні митарства	38
П'ятачок	40
Тільки оплески і чути	43
«Метеоролог»	44
Втішила	45
Заряд	46
Як у приказці	46
Добиваючись прийому	47

Біла Ворона та чорна Береза	47
Півень на хазяйстві	50
Цап і Дубочок	52
Барбос	53
Ворона та Слон	54
Поет-календарник	56
В дитсадочку	58
Перодряп	59